

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)

z dnia 17 grudnia 2008 r. *

W sprawie T-462/04

HEG Ltd, z siedzibą w New Delhi (Indie),

Graphite India Ltd, z siedzibą w Kalkucie (Indie),

początkowo reprezentowane przez adwokata K. Adamantopoulou oraz J. Brantona,
solicitor, a następnie przez M. Brantona,

skarżący,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez J.P. Hixa, działającego w charakterze
pełnomocnika, wspieranego przez adwokata G. Berrischa,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

popieranej przez

Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez T. Scharfa oraz K. Talabér-Ritz, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1628/2004 z dnia 13 września 2004 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze i stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych systemów elektrod grafitowych pochodzących z Indii (Dz.U. L 295, s. 4) i rozporządzenia Rady (WE) nr 1629/2004 z dnia 13 września 2004 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych systemów elektrod grafitowych pochodzących z Indii (Dz.U. L 295, s. 10),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (piąta izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes, M. Prek (sprawozdawca) i V. Ciucă, sędziowie,

sekretarz: C. Kantza, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 4 czerwca 2008 r.,

II - 3692

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 1 Skarżące, HEG Ltd i Graphite India Ltd, są indyjskimi spółkami produkującymi i eksportującymi sporny towar. Towarem tym są elektrody grafitowe i złączki stosowane w takich elektrodach, których gęstość pozorna wynosi przynajmniej $1,65 \text{ g/cm}^3$, a opór elektryczny najwyżej $6 \mu\Omega\text{m}$, dzięki czemu mogą one przenosić znaczne ilości mocy (zwane dalej „spornym towarem” lub „spornymi towarami”).

- 2 Na skutek skarg wniesionych w lipcu 2003 r. przez European Carbon and Graphite Association (Europejskie Stowarzyszenie Węgla i Grafitu) działające w imieniu SGL Carbon Group GmbH (zwanej dalej „SGL”) i UCAR SA, reprezentujących istotną część wspólnotowego sektora produkcji spornego towaru, Komisja ogłosiła w dniu 21 sierpnia 2003 r., na mocy dwóch odrębnych zawiadomień, o wszczęciu postępowania antydumpingowego i postępowania antysubsydyjnego dotyczącego przywozu spornego towaru pochodzącego z Indii (Dz.U. C 197, odpowiednio, s. 2 i 5). Dochodzenie objęło okres od dnia 1 kwietnia 2002 r. do dnia 31 marca 2003 r. (zwany dalej „okresem dochodzenia”). Badanie tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęło okres od 1 stycznia 1999 r. do końca okresu dochodzenia (zwanego dalej „badanym okresem”).

- 3 Komisja wysłała kwestionariusze do wszystkich znanych zainteresowanych stron, do wszystkich innych przedsiębiorstw, które zgłosiły się w terminach określonych w zawiadomieniach o wszczęciu postępowania, oraz do władz indyjskich. Otrzymała odpowiedzi od obu skarżących, od dwóch producentów wspólnotowych będących inicjatorami wspomnianych wyżej skarg, od ośmiu spółek wykorzystujących towar oraz od dwóch niezależnych importerów. Ponadto jedna spółka złożyła pismo zawierające dane liczbowe, a dwa stowarzyszenia użytkowników przedstawiło swe komentarze na piśmie.
- 4 Przeprowadzone zostały kontrole na miejscu u pięciu producentów wspólnotowych, dwóch niezależnych importerów we Wspólnocie, czterech użytkowników i u obu skarżących.
- 5 W dniu 13 listopada 2003 r. odbyło się pierwsze spotkanie skarżących i Komisji.
- 6 W dniach 3 i 4 grudnia 2003 r. oraz w dniu 26 lutego 2004 r. skarżące przedstawiły Komisji dodatkowe uwagi.
- 7 W dniu 15 kwietnia 2004 r. Komisja wydała obwieszczenie dotyczące zastosowania obowiązujących we Wspólnocie środków antydumpingowych i antysubsydyjnych w perspektywie objęcia nimi po rozszerzeniu Republiki Cypryjskiej, Republiki Estonii, Republiki Węgierskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowackiej, Republiki Słowenii i Republiki Czeskiej oraz możliwości weryfikacji tychże środków (Dz.U. C 91, s. 2, zwane dalej „obwieszczeniem dotyczącym możliwości weryfikacji środków z powodu rozszerzenia”).

- 8 W dniu 27 kwietnia 2004 r. Komisja skierowała do skarżących trzy dokumenty zawierające szczegółowe informacje.
- 9 W dniu 19 maja 2004 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1008/2004 nakładające tymczasowe cło antysubsydyjne przy imporcie systemów elektrod grafitowych pochodzących z Indii (Dz.U. L 183, s. 35) oraz rozporządzenie (WE) nr 1009/2004 nakładające tymczasowe cło antidumpingowe przy przywozie systemów elektrod grafitowych pochodzących z Indii (Dz.U. L 183, s. 61) (zwane dalej, odpowiednio, „tymczasowym rozporządzeniem antysubsydyjnym” i „tymczasowym rozporządzeniem antidumpingowym”, a łącznie zwane „rozporządzeniami tymczasowymi”). Tego samego dnia Komisja skierowała do skarżących pismo zawierające szczegółowe uwagi do komentarzy przedstawionych przez skarżące w toku postępowania.
- 10 W dniu 27 maja 2004 r. skarżące przesłały Komisji swe uwagi dotyczące dokumentów zawierających szczegółowe informacje oraz rozporządzeń tymczasowych.
- 11 W dniu 14 czerwca 2004 r. odbyło się drugie spotkanie skarżących i Komisji.
- 12 W dniu 22 czerwca 2004 r. skarżące przedstawiły Komisji swe uwagi po spotkaniu z dnia 14 czerwca 2004 r.
- 13 W dniu 9 lipca 2004 r. Komisja przekazała skarżącym dwa dokumenty zawierające informacje ogólne dotyczące podstawowych faktów i przyczyn leżących u podstaw

propozycji nałożenia ostatecznych ceł antydumpingowych i wyrównawczych, jak również dokument zawierający informacje ogólne odnoszące się do aspektów obu procedur, dotyczących szkody, związku przyczynowego i interesu Wspólnoty.

- 14 Pismem z dnia 19 lipca 2004 r. skarżące przedstawiły uwagi na temat poszczególnych dokumentów Komisji. Wniosły ponadto o kolejne spotkanie i podniosły możliwość zawarcia porozumień.
- 15 W dniu 13 września 2004 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1628/2004 nakładające ostateczne cło wyrównawcze i stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych systemów elektrod grafitowych pochodzących z Indii (Dz.U. L 295, s. 4) oraz rozporządzenie (WE) nr 1629/2004 nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych systemów elektrod grafitowych pochodzących z Indii (Dz.U. L 295, s. 10) (zwane dalej, odpowiednio, „zaskarżonym rozporządzeniem antysubsydyjnym” i „zaskarżonym rozporządzeniem antydumpingowym”, a łącznie zwane „zaskarżonymi rozporządzeniami”).

Przebieg postępowania i żądania stron

- 16 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 listopada 2004 r. skarżące wniosły niniejszą skargę.
- 17 W piśmie zarejestrowanym w sekretariacie Sądu w dniu 21 kwietnia 2005 r. Komisja wniosła o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Na mocy postanowienia z dnia 7 czerwca 2005 r. prezes pierwszej izby Sądu dopuścił tę interwencję. Pismem z dnia 17 czerwca 2005 r. Komisja powiadomiła Sąd, że rezygnuje ze złożenia uwag, ale że chciałaby wziąć udział w rozprawie.

18 Wskutek zmiany składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do piątej izby, której następnie przekazano niniejszą sprawę.

19 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (piąta izba) postanowił otworzyć procedurę ustną.

20 W ramach środków organizacji postępowania Sąd wezwał Radę do przedstawienia określonych dokumentów. Rada wykonała to wezwanie.

21 Na rozprawie w dniu 4 czerwca 2008 r. wysłuchane zostały wystąpienia i odpowiedzi na pytania Sądu głównych stron sporu oraz interwenienta.

22 Skarżące wnoszą do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonych rozporządzeń;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

23 Rada wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;

- obciążenie skarżących kosztami postępowania.

24 Komisja wnosi do Sądu o oddalenie skargi.

Co do prawa

25 Skarżące podnoszą pięć zarzutów, z których pierwszy dotyczy wszczęcia dochodzenia wyłącznie w sprawie przywozu spornego towaru z Indii, drugi odnosi się do wadliwego charakteru dochodzenia, ponieważ prowadzone było ono z uwzględnieniem Wspólnoty złożonej jedynie z piętnastu państw członkowskich, trzeci odnosi się do błędnego zakwalifikowania indyjskiego systemu ulg w zakresie cel przywozowych jako subsydiowania oraz błędnego ustalenia wysokości cel wyrównawczych, natomiast czwarty i piąty dotyczą między innymi nieuwzględnienia w analizie szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu zarówno skutków praktyk antykonkurencyjnych, jak i skutków przywozu spornego towaru z innych państw.

W przedmiocie pierwszego zarzutu, opartego na wszczęciu postępowania wyłącznie w sprawie przywozu spornego towaru z Indii

Argumenty uczestników

- ²⁶ Skarżące uważają, że instytucje naruszyły art. 9 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1), art. 9 ust. 2 Porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (Dz.U. L 336, s. 103, zwanego dalej „kodeksem antydumpingowym z 1994 r.”), zasadę niedyskryminacji, jak również, że popełniły oczywisty błąd w ocenie, prowadząc postępowanie antydumpingowe tylko w sprawie przywozu spornego towaru z Indii.
- ²⁷ Skarżące twierdzą zasadniczo, że instytucje naruszyły zasadę niedyskryminacji, nie wszczynając z urzędu dochodzenia w sprawie przywozu z innych państw, który mógłby wywołać dumping, lub nie składając do złożenia skargi, która pozwoliłaby na wszczęcie takiego dochodzenia. Skarżące podnoszą, że Komisja nie mogła zgodzić się na rozpatrzenie jedynie skargi ich dotyczącej, lecz powinna była albo wszcząć równoległe dochodzenie w sprawie przywozu z innych państw na podstawie art. 5 ust. 6 rozporządzenia nr 384/96, albo powiadomić wnoszących skargi o zakończeniu postępowania w razie niewniesienia przez nich również skargi przeciwko innym zainteresowanym państwom. Skarżące twierdzą, że spółki, które wniosły skargę, oraz producentów z zainteresowanych państw trzecich łączą ściśle związki gospodarcze, prowadzące nawet do wspólnego uczestnictwa w kartelu ukaranym przez Komisję, co wyjaśnia, dlaczego skarga została skierowana przeciwko przywozowi z Indii. Podnoszą one również, że różne wskazówki zawarte w skardze bądź w informacjach przekazanych Komisji dowodzą istnienia dumpingu dotyczącego spornych towarów pochodzących z państw innych niż Indie (ze Stanów Zjednoczonych, Polski, Japonii, Rosji, Chin i Meksyku).

- 28 Zdaniem skarżących obowiązek poszanowania zasady niedyskryminacji istnieje również przy podejmowaniu decyzji o wszczęciu dochodzenia. Choć treść art. 9 ust. 5 rozporządzenia nr 384/96 dotyczy tylko państw uznanych za źródło dumpingu wywołującego szkodę, to przepis ten stosowany łącznie z zasadą niedyskryminacji obejmuje również nierówne traktowanie wynikające z dochodzenia prowadzonego tylko w sprawie przywozu z jednego państwa, podczas gdy dowody przedstawione po wszczęciu dochodzenia pozwalają na przyjęcie *prima facie*, że dochodzeniem powinien być objęty również przywóz z innych państw.
- 29 W tym zakresie skarżące przypominają, że art. 9 ust. 5 rozporządzenia nr 384/96 ma szczególne znaczenie, gdyż nawiązuje do art. 9 ust. 2 kodeksu antydumpingowego z 1994 r., który z kolei wyraża zasadę największego uprzywilejowania. W zakresie dumpingu zasada ta oznacza, że cła antydumpingowe nie mogą niesłusznie ograniczać dostępu do rynku towarów pochodzących z państwa członkowskiego Światowej Organizacji Handlu (WTO), w sytuacji gdy przywóz z innych państw może wywoływać dumping oraz szkodę i nie jest objęty tymi cłami. Komisja nie może też stwierdzać wystąpienia dumpingu i dokładnego zakresu szkody bez przeprowadzenia dochodzenia.
- 30 Ponadto skarżące uważają, że instytucje popełniły oczywiste błędy w ocenie, uznając, iż przedstawione dowody nie uzasadniają wszczęcia dochodzenia w sprawie przywozu pochodzącego z innych państw niż Indie. Ich zdaniem nieszczęście postępowania oznacza również naruszenie zasady dobrej administracji.
- 31 Skarżące zarzucają ponadto, że Komisja zajęła dyskryminujące je stanowisko przy określaniu spornego towaru. Przywóz z Chin nie został objęty dochodzeniem na tej podstawie, że produkty chińskie nie były wytwarzane przy użyciu koksu naftowego najwyższej jakości, gdy tymczasem w przypadku przywozu z Indii Komisja nie zgodziła się na wyłączenie z dochodzenia elektrod grafitowych i złączków stosowanych w takich

elektrodach wytwarzanych bez koksu naftowego najwyższej jakości, ponieważ decydujące znaczenie dla zdefiniowania spornego towaru mają zasadnicze cechy fizyczne i techniczne produktu finalnego i jego końcowe przeznaczenie, niezależnie od użytych surowców. Skarżące zwracają uwagę, że towary chińskie są przeznaczone do tych samych celów co niższa gama spornych towarów.

32 Wreszcie w ramach tego zarzutu skarżące podkreślają, że przysługujące im prawo do obrony zostało naruszone ze względu na fakt, że pewne dowody zostały usunięte z jawnej części skargi złożonej do Komisji z uzasadnieniem, że naruszyłyby one istotny interes gospodarczy konkurenta. Byłby to dodatkowy argument przemawiający za istnieniem tajnego porozumienia pomiędzy wnoszącymi skargę a pewnymi importeurami spornego towaru z państw trzecich, co wyjaśnia, dlaczego dowody te nie zostały uwzględnione.

33 Rada kwestionuje argumenty skarżących.

Ocena Sądu

— W przedmiocie zarzucanego dyskryminującego stanowiska instytucji przy określaniu spornego towaru

34 Ten zarzut należy od razu oddalić jako pozbawiony oparcia w okolicznościach faktycznych. Po pierwsze, z motywów 11–14 tymczasowego rozporządzenia antydumpingowego, do którego odsyła motyw 6 zaskarżonego rozporządzenia antydumpingowego, wynika, że koks naftowy najwyższej jakości nie był elementem definicji

spornego towaru przyjętej przez instytucje. Po drugie, skarżące nie przedstawiają dowodu na to, że w celu wykluczenia towarów przywożonych z Chin z zakresu dochodzenia instytucje oparły się na okoliczności, iż towary te nie są wytwarzane z użyciem koksu naftowego najwyższej jakości.

— W przedmiocie niewszczęcia dochodzenia w sprawie innych potencjalnych źródeł dumpingu

³⁵ Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ogólna zasada równego traktowania i niedyskryminacji zakazuje, po pierwsze, odmiennego traktowania porównywalnych sytuacji, a po drugie, jednakowego traktowania odmiennych sytuacji, chyba że takie traktowanie jest uzasadnione obiektywnymi względami (wyrok Trybunału z dnia 15 kwietnia 2005 r. w sprawie C-110/03 Belgia przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-2801, pkt 71, i przytoczone tam orzecznictwo).

³⁶ Komisja rzeczywiście ma prawo, w określonych szczególnych sytuacjach, wszcząć dochodzenie z własnej inicjatywy, na podstawie art. 5 ust. 6 rozporządzenia nr 384/96. Podobnie bezsporne jest, że Komisja w pewnych sytuacjach ma zwyczaj zwracać się do wnoszącego skargę o rozszerzenie jej zakresu. Nie ma jednak konieczności rozważania, czy powinna ona być w ten sposób postąpić w niniejszym przypadku. Bowiern odmienne traktowanie polegające na wszczęciu postępowania antydumpingowego w sprawie przywozu z Indii, gdy istniały przesłanki mogące uzasadniać objęcie dochodzeniem również przywozu z innych państw, nawet jeśli zostało to dowiedzione, nie może stanowić naruszenia ani art. 9 ust. 5 rozporządzenia nr 384/96, ani art. 9 ust. 2 kodeksu antydumpingowego z 1994 r., ani też ogólnej zasady równego traktowania.

- 37 Po pierwsze, jeśli chodzi o art. 9 ust. 5 rozporządzenia nr 384/96, to wyjaśnia on, że „cło antydumpingowe nakłada się w odpowiedniej wysokości w każdym przypadku, w sposób niedyskryminujący, na towary przywożone ze wszystkich źródeł po cenach dumpingowych i powodujące szkody, z wyjątkiem przywozu towarów z tych źródeł, których zobowiązania złożone na warunkach niniejszego rozporządzenia zostały zaakceptowane”.
- 38 Z samego brzmienia tego przepisu wynika, że zakazuje on zróżnicowanego traktowania przypadków przywozu, które obłożne były cłem antydumpingowym z tytułu przywozu tego samego towaru [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 12 września 2002 r. w sprawie T-89/00 Europe Chemi-Con (Deutschland) przeciwko Radzie, Rec. s. II-3651, pkt 58]. Jednak w niniejszej sprawie chodzi o zarzucane odmienne traktowanie przywozu objętego cłem antydumpingowym oraz przywozu, który nie był przedmiotem dochodzenia. Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy nie mieszczą się zatem w zakresie zastosowania art. 9 ust. 5 rozporządzenia nr 384/96.
- 39 Po drugie, jeśli chodzi o art. 9 ust. 2 kodeksu antydumpingowego z 1994 r., to wystarczy podkreślić, że zakres jego zastosowania jest równoważny z zakresem art. 9 ust. 5 rozporządzenia nr 384/96, ponieważ zakazuje on odmiennego traktowania przy pobieraniu cła antydumpingowego nałożonego na towar według danego źródła przywozu. Tym samym nie znajduje on zastosowania w niniejszej sprawie.
- 40 Po trzecie, nie można również uwzględnić argumentu opartego na naruszeniu ogólnej zasady równego traktowania.

41 Z całą pewnością okoliczność, że art. 9 ust. 5 rozporządzenia nr 384/96 stanowi odzwierciedlenie zasady równego traktowania [ww. w pkt 38 wyrok w sprawie Europe Chemi-Con (Deutschland) przeciwko Radzie, pkt 51] nie oznacza, że instytucje nie są zobowiązane do stosowania tej zasady przy stosowaniu innych przepisów tego rozporządzenia [zob. w odniesieniu do art. 2 ust. 7 lit. b) wyrok Sądu z dnia 23 października 2003 r. w sprawie T-255/01 Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures et Zhejiang Yankon przeciwko Radzie, Rec. s. II-4741, pkt 60, 61].

42 Jednak zgodnie z utrwalonym orzecznictwem poszanowanie zasady równego traktowania musi iść w parze z poszanowaniem zasady legalności, zgodnie z którą nikt nie może powoływać się na swoją korzyść na niezgodne z prawem działanie, którego dopuszczono się na rzecz innej osoby (zob. wyrok Sądu z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie T-120/04 Peróxidos Orgánicos przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4441, pkt 77, i przytoczone tam orzecznictwo). Taki jest tymczasem sens argumentacji skarżących, które powołują się na to, że dochodzenie powinno być zostać przeprowadzone również w sprawie przywozu z innych państw. Tym samym zasada równego traktowania nie znajduje w niniejszej sprawie zastosowania, a nieszczęście dochodzenia w sprawie ewentualnych innych źródeł dumpingu nie ma żadnego wpływu na legalność zaskarżonego rozporządzenia antydumpingowego.

43 W konsekwencji należy również odrzucić argumenty skarżących dotyczące naruszenia zasady dobrej administracji i wystąpienia oczywistych błędów w ocenie przy analizie przedstawionych przez nie dowodów, gdyż argumenty te mają na celu wykazanie, że Komisja powinna była wszcząć dochodzenie w sprawie przywozu z państw trzecich. Z tego samego względu zarzuty skarżących, że podmioty wnoszące skargę do Komisji skupiły się w niej wyłącznie na przywozie z Indii nie mają żadnego znaczenia dla legalności zaskarżonego rozporządzenia antydumpingowego.

— W przedmiocie naruszenia zasady poszanowania prawa do obrony

- 44 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasada poszanowania prawa do obrony stanowi podstawową zasadę prawa wspólnotowego (wyrok Trybunału z dnia 27 czerwca 1991 r. w sprawie C-49/88 Al-Jubail Fertilizer przeciwko Radzie, Rec. s. I-3187, pkt 15; wyrok Sądu z dnia 18 grudnia 1997 r. w sprawach połączonych T-159/94 i T-160/94 Ajinomoto i NutraSweet przeciwko Radzie, Rec. s. II-2461, pkt 81).
- 45 Zgodnie z tą zasadą przedsiębiorstwa, których dotyczy dochodzenie poprzedzające przyjęcie rozporządzenia antydumpingowego, powinny w trakcie postępowania administracyjnego mieć możliwość skutecznego przedstawienia swego stanowiska w kwestii prawdziwości i znaczenia zarzucanych czynów i okoliczności oraz w kwestii dokumentów, na których podstawie Komisja oparła swoje twierdzenie o istnieniu dumpingu i o wynikającej z niego szkodzie (ww. w pkt 44 wyrok w sprawie Al-Jubail Fertilizer przeciwko Radzie, pkt 17; wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 1997 r. w sprawie T-121/95 EFMA przeciwko Radzie, Rec. s. II-2391, pkt 84; ww. w pkt 44 wyrok w sprawie Ajinomoto i NutraSweet przeciwko Radzie, pkt 83).
- 46 Należy zauważyć, że w niniejszej sprawie pewne dowody zawarte w poufnej wersji skargi wniesionej do Komisji nie zostały przytoczone w wersji jawnej. Chodzi tu w szczególności o załączniki 1, 5–7, 9–11, 15–18, 20, 21, 23, 26, 28–31, 33–44 spośród 45.
- 47 Jednak to do skarżących należy umożliwienie instytucjom dokonania oceny problemów, jakie mogą wynikać z braku omówienia określonych dowodów w jawnej wersji skargi (zob. podobnie ww. w pkt 44 wyrok w sprawie Ajinomoto i NutraSweet przeciwko Radzie, pkt 109–110).

48 W niniejszej sprawie z dokumentów przedstawionych przez skarżące w załączeniu do niniejszej skargi wynika, że powołały się one wprawdzie krótko na brak takiego omówienia na początku postępowania w uwagach z dnia 3 października 2003 r. w przedmiocie skargi wniesionej do Komisji, lecz nie wspomniały już o nim w swych kolejnych pismach.

49 Wynika z tego, że wobec niezwrócenia na to uwagi Komisji, a później Rady w wystarczającym stopniu skarżące nie mogą powoływać się na naruszenie przysługującego im prawa do obrony.

50 Z powyższego wynika, że zarzut pierwszy należy oddalić.

W przedmiocie drugiego zarzutu, opartego na naruszeniu podstawowych wymogów proceduralnych z powodu prowadzenia dochodzenia z uwzględnieniem Wspólnoty złożonej jedynie z piętnastu państw członkowskich

Argumenty uczestników

51 Skarżące zarzucają, że cła ustanowione w zaskarżonych rozporządzeniach obejmują obszar dziesięciu nowych państw członkowskich, mimo że nie było w stosunku do nich prowadzone żadne dochodzenie, a w konsekwencji uważają, że brak jest podstawy prawnej do przyjęcia tych ceł. Ich zdaniem w tym zakresie obecna sytuacja różni się od sytuacji obowiązywania ceł przyjętych przed rozszerzeniem, w przypadku których dochodzenie było prowadzone w odniesieniu do odpowiedniego obszaru.

- 52 Tego rodzaju automatyczne rozszerzenie zakresu ceł antydumpingowych i antysubsydyjnych na dziesięć nowych państw członkowskich jest zdaniem skarżących sprzeczne z art. 1 ust. 1 i 2, art. 2–7 i art. 9 ust. 4 i 5 rozporządzenia nr 384/96 oraz z art. 1 ust. 1, oraz art. 8–12, 15 i 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 288, s. 1). Skarżące zasadniczo podnoszą, że gdy powyższe przepisy mówią o Wspólnocie bądź o przemyśle wspólnotowym, oznacza to, że dochodzenie powinno być prowadzone w odniesieniu do wyraźnie określonego obszaru, czyli do obszaru Wspólnoty, a nie jej części. Wynika to również z odpowiednich przepisów kodeksu antydumpingowego z 1994 r. i z porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych zawartego w ramach WTO (Dz.U. 1994, L 336, s. 156) (zwanego dalej „porozumieniem w sprawie subsydiów”). Ponadto skarżące uważają, że należało przeprowadzić dochodzenie obejmujące dziesięć nowych państw członkowskich, w celu dokładnego określenia marginesu dumpingu i szkody, która w związku z tym powstała lub która powstała na skutek zarzucanego subsydiowania. Wreszcie skarżące przypominają, że wszczęcie postępowania antydumpingowego winno być oparte na informacjach dotyczących zmian w rozmiarach przywozu, jego wpływu na cenę towarów podobnych i znaczenia dla przemysłu wspólnotowego, wobec czego środki przyjęte w odniesieniu do piętnastu państw członkowskich nie mogą być automatycznie stosowane we Wspólnocie dwudziestu pięciu państw bez ustalenia, czy postępowania te mogły być wszczęte w oparciu o podobne informacje odnoszące się do powiększonej Wspólnoty.
- 53 Skarżące zasadniczo uważają, że Komisja mogła przeprowadzić postępowanie uwzględniające zbliżające się rozszerzenie, ponieważ żaden przepis rozporządzeń nr 384/96 i 2026/97 nie zakazuje jej zwracania się o udzielenie informacji.
- 54 Skarżące nie zgadzają się z argumentacją Rady, która powołuje się na metodę zaproponowaną w obwieszczeniu dotyczącym możliwości weryfikacji środków z powodu rozszerzenia. Obwieszczenie to nie może uzasadniać uchylania się przez instytucje od stosowania odpowiednich przepisów. O ile skarżące uznają, że przepisy te potwierdzają, iż toczące się postępowania mogą zakończyć się wprowadzeniem ceł we wszystkich nowych państwach członkowskich, to zasadniczo twierdzą, że proponowane rozwiązania, a w szczególności możliwość ubiegania się o dokonanie tymczasowej weryfikacji przez Komisję, nie mają znaczenia w odniesieniu do postępowań

niezakończonych w chwili rozszerzenia. W tym zakresie podnoszą, że o tymczasową weryfikację nie można wnosić przed upływem co najmniej roku od wprowadzenia danych środków.

- 55 Zdaniem skarżących okoliczność, że w niektórych przypadkach zauważono, iż rozszerzenie zakresu badania na nowe państwa członkowskie nie zmieniło radykalnie wniosków z dochodzenia, ma znaczenie tylko dla badanych przypadków.
- 56 Rada uważa, że prawidłowo objęła zakresem środków antydumpingowych i antysubwencyjnych powiększoną Wspólnotę. Z ograniczonego światowego znaczenia gospodarczego rozszerzenia wynika, że wnioski wynikające z dochodzeń dla Wspólnoty piętnastu państw członkowskich odnoszą się co do zasady do powiększonej Wspólnoty, co znajduje potwierdzenie w ograniczonej liczbie wniosków o tymczasową weryfikację. Rada podnosi, że systematyczna weryfikacja wszystkich obowiązujących środków antydumpingowych i antysubsydjnych wiązałaby się ze znaczącym obciążeniem i dodatkowymi kosztami dla wszystkich zainteresowanych podmiotów i nie byłaby w praktyce możliwa do przeprowadzenia.
- 57 Rada twierdzi, że obwieszczenie dotyczące możliwości weryfikacji środków z powodu rozszerzenia wprowadza kompleksowe rozwiązanie przejściowe, należące do zakresu swobodnego uznania przyznanego Wspólnocie, opierające się na procedurze dwuetapowej weryfikacji pozwalającej na zapewnienie, aby dostosowania dokonywane były tylko w uzasadnionych przypadkach.
- 58 Po pierwsze, od dnia 1 maja 2004 r. wszystkie obowiązujące środki antydumpingowe i antysubsydjne stosują się automatycznie do przywozu na terytorium powiększonej Wspólnoty składającej się z dwudziestu pięciu państw członkowskich, a jeżeli w wyniku dochodzeń wszczętych przed dniem 1 maja 2004 r. powstaje konieczność wprowadzenia odpowiednich środków, to znajdują one również zastosowanie do przywozu do dwudziestu pięciu państw członkowskich Wspólnoty.

- 59 Po drugie, procedura weryfikacji została przewidziana, aby zapewnić możliwość wprowadzenia poprawek. Rada przypomina w tym zakresie, że Komisja była gotowa do przeprowadzenia całościowej lub częściowej weryfikacji środków anydumpingowych i antysubsydyjnych zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 384/96 i art. 19 rozporządzenia nr 2026/97, nie czekając na upływ rocznego terminu, ponieważ ogłosiła publicznie, że może skorzystać z przysługującego jej prawa do dokonania weryfikacji z własnej inicjatywy. Rada zwraca uwagę, że skarżące nie skorzystały z tej możliwości i uważa, że stało się tak, ponieważ nie były one przekonane, iż tymczasowa weryfikacja doprowadziłaby do korzystnego dla nich rezultatu.
- 60 Rada ponadto uważa, że zarzuty skarżących są czysto formalne, ponieważ nie twierdzą one, iż dochodzenie obejmujące dwadzieścia pięć państw członkowskich doprowadziłoby do odmiennych rezultatów, ani nie przedstawiły w tym zakresie żadnego dowodu.
- 61 Wreszcie Rada podkreśla, że Komisja wyczerpująco przeanalizowała skutki rozszerzenia dla wszystkich toczących się spraw, w tym dla obu omawianych tu postępowań, oraz że rezultaty nie były znacząco odmienne.

Ocena Sądu

- 62 Poza sporem jest, że o ile dochodzenie trwało od dnia 1 kwietnia 2002 r. do dnia 31 marca 2003 r., kiedy to Wspólnota obejmowała tylko piętnaście państw członkowskich, to rozporządzenia tymczasowe zostały przyjęte w dniu 19 maja 2004 r., a zaskarżone rozporządzenia — w dniu 13 września 2004 r., kiedy to Wspólnota obejmowała dwadzieścia pięć państw członkowskich.

- 63 Należy przypomnieć, że ustanowienie ceł antydumpingowych i antysubsydiyjnych nie stanowi sankcji za uprzednie zachowanie, lecz środek obronny i ochronny przed nieuczciwą konkurencją wynikającą z dumpingu i subsydiowania (zob. w odniesieniu do ceł antydumpingowych wyrok Sądu z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie T-138/02 Nanjing Metalink przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-4347, pkt 60). Ponadto, zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 384/96 i art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 2026/97 ustalenie szkody odbywa się na podstawie dowodów pozytywnych, po dokonaniu obiektywnej oceny, po pierwsze, wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych lub towaru subsydiowanego i jego wpływu na ceny towarów podobnych na rynku Wspólnoty, a po drugie, znaczenia tego przywozu dla przemysłu wspólnotowego.
- 64 Wynika z tego, że przy ustalaniu ceł antydumpingowych i wyrównawczych należy uwzględnić skład Wspólnoty w chwili ich wprowadzenia. W zakresie, w jakim informacje uzyskane przez Komisję w toku dochodzenia nie uwzględniały perspektywy rozszerzenia i dotyczą zatem jedynie Wspólnoty złożonej z piętnastu państw członkowskich, zadaniem Komisji, przy przyjmowaniu rozporządzeń tymczasowych, oraz ewentualnie Rady, przy przyjmowaniu zaskarżonych rozporządzeń, było sprawdzenie, czy informacje te miały również znaczenie w odniesieniu do Wspólnoty złożonej z dwudziestu pięciu państw członkowskich.
- 65 Wprawdzie art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 384/96 i art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 2026/97 zawierają zakaz uwzględniania okoliczności, które wystąpiły po zakończeniu dochodzenia, to jednak w niniejszym przypadku fakt, że rozszerzenie Wspólnoty stanowi taką okoliczność, nie może w żaden sposób zwolnić instytucji z obowiązku wspomnianego w punkcie poprzedzającym.
- 66 Jak to bowiem Sąd stwierdził, odnosząc się do art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 384/96, okres dochodzenia i zakaz uwzględniania okoliczności, które wystąpiły po tym okresie, mają na celu zapewnienie, by wyniki dochodzenia były reprezentatywne i wiarygodne oraz by na okoliczności, na których opiera się ustalenie dumpingu i szkody, nie miało wpływu zachowanie zainteresowanych producentów mające miejsce po wszczęciu

postępowania antydumpingowego, a zatem by nałożone na zakończenie postępowania cła ostateczne pozwalały na skuteczne wyrównanie szkody wyrządzonej dumpingiem (ww. w pkt 63 wyrok w sprawie Nanjing Metalink przeciwko Radzie, pkt 59).

67 Ponadto, posługując się określeniem „zwykle”, art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 384/96 dopuszcza wyjątki od zakazu uwzględniania informacji dotyczących okresu następującego po okresie objętym dochodzeniem. Co się tyczy okoliczności przemawiających na korzyść przedsiębiorstw objętych dochodzeniem, orzeczono już, że nie można wymagać od instytucji wspólnotowych uwzględnienia okoliczności dotyczących okresu następującego po okresie objętym dochodzeniem, o ile te okoliczności nie stanowią nowych zdarzeń, w wyniku których planowane wprowadzenie ceł antydumpingowych byłoby oczywiście niewłaściwe (wyroki Sądu: z dnia 11 lipca 1996 r. w sprawie T-161/94 Sinochem Heilongjiang przeciwko Radzie, Rec. s. II-695, pkt 88; z dnia 20 czerwca 2001 r. w sprawie T-188/99 Euroalliages i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-1757, pkt 75). Jeśli natomiast okoliczności dotyczące okresu następującego po okresie objętym okresem dochodzenia uzasadniają — poprzez fakt, że odzwierciedlają aktualne zachowanie danych przedsiębiorstw — nałożenie lub podwyższenie ceł antydumpingowych, to na tej podstawie należy stwierdzić, że instytucje są uprawnione, a nawet zobowiązane do uwzględnienia tych okoliczności (ww. w pkt 63 wyrok w sprawie Nanjing Metalink przeciwko Radzie, pkt 61). Podobne rozumowanie można przyjąć w odniesieniu do stosowania art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 2026/97, którego brzmienie jest w tym zakresie takie samo jak brzmienie art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 384/96.

68 Co więcej, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania w dziedzinie środków ochrony handlowej ze względu na złożone okoliczności gospodarcze, polityczne i prawne, których oceny muszą dokonać (zob. wyrok Sądu z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-35/01 Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3663, pkt 48, i przytoczone tam orzecznictwo). Z utrwalonego orzecznictwa wynika również, że w przypadkach, gdy instytucje dysponują tego rodzaju uprawnieniem, poszanowanie gwarancji przyznanych przez wspólnotowy porządek prawny w ramach postępowań administracyjnych nabiera jeszcze większego znaczenia oraz że pośród tych gwarancji znajduje się między innymi ciążący na właściwej instytucji obowiązek dokładnego i bezstronnego zbadania wszystkich okoliczności danej sprawy (wyrok Trybunału z dnia 21 listopada 1991 r. w sprawie C-269/90 Technische Universität München, Rec. s. I-5469, pkt 14; wyrok Sądu z dnia 18 września 1995 r. w sprawie T-167/94 Nölle przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. II-2589, pkt 73).

- 69 Należy stwierdzić, że przystąpienie dziesięciu nowych państw członkowskich pomiędzy zakończeniem okresu dochodzenia a przyjęciem zaskarżonych rozporządzeń stanowi istotną okoliczność, którą instytucje zobowiązane były zbadać, zgodnie z ww. w pkt 68 orzecznictwem, w celu dokonania oceny jej wpływu na oba toczące się postępowania.
- 70 Wbrew twierdzeniom Rady powołanie się tylko na rzekomo ograniczone światowe gospodarcze znaczenie rozszerzenia nie może zwolnić instytucji z wyżej wspomnianego obowiązku, ponieważ tego rodzaju ogólne stwierdzenie nie dotyczy szczególnego sektora gospodarki, do którego należy przywóz towarów omawiany w niniejszej sprawie.
- 71 Jeśli chodzi o wydane przez Komisję obwieszczenie dotyczące możliwości weryfikacji środków z powodu rozszerzenia, to nie może ono w żaden sposób stanowić dowodu wystarczającego uwzględnienia skutków rozszerzenia na toczące się postępowania. Przeciwnie, zawarta tam metoda polega na niedokonywaniu badania skutków rozszerzenia z urzędu przy zachowaniu możliwości późniejszej weryfikacji środków. Jednak sama możliwość takiej weryfikacji, pozostawionej do uznania Komisji i dokonywanej po przyjęciu rozporządzeń, nie może zwalniać instytucji z obowiązku zapewnienia, by rozszerzenie Wspólnoty nie miało wpływu na wysokość ceł antidumpingowych i antysubsydyjnych.
- 72 Jednakże z dokumentu zawierającego informacje ogólne odnoszące się do aspektów obu procedur dotyczących szkody, związku przyczynowego i interesu Wspólnoty wynika, że w niniejszym przypadku Komisja dokonała oceny konsekwencji rozszerzenia dla danych zebranych w okresie dochodzenia. W dokumencie tym Komisja

zauważa — a jej stwierdzenia nie były kwestionowane przez skarżące — że, po pierwsze, przywóz z Indii do nowych państw członkowskich dokonywany był po cenach nieco niższych niż ceny stwierdzone w okresie dochodzenia i, po drugie, w zakresie sprzedaży, produkcji i przywozu spornego towaru udział dziesięciu nowych państw członkowskich był minimalny. Ponadto w tym samym dokumencie wspomniano, że jedyne dwa znane miejsca produkcji spornego towaru w nowych państwach członkowskich znajdują się w Polsce oraz że Komisja uzyskała informacje pochodzące z dochodzenia antydumpingowego prowadzonego przez władze polskie w 2003 r., że cena spornego towaru przywożonego do Polski z Indii była niższa o 4% od ceny towaru przeznaczonego do Wspólnoty.

73 Dokonując tego rodzaju weryfikacji po upływie okresu dochodzenia, Komisja upewniła się, że informacje uzyskane w ramach dochodzenia były reprezentatywne dla Wspólnoty w składzie istniejącym w chwili wprowadzenia ceł antydumpingowych i wyrównawczych. Zatem Komisja nie uchybiła ciężącemu na niej obowiązkowi zbadania wszystkich okoliczności istotnych dla sprawy.

74 Jeśli chodzi o argument, że instytucje powinny były zbadać, czy informacje znajdujące się w ich posiadaniu pozwalały na wszczęcie postępowania w odniesieniu do powiększonej Wspólnoty, to z uwag poprzedzających wynika, że należy go odrzucić. Wynika stąd bowiem, że informacje, na podstawie których Komisja postanowiła wszcząć omawiane postępowania, mogły również uzasadniać wszczęcie postępowania w odniesieniu do Wspólnoty złożonej z dwudziestu pięciu państw członkowskich.

75 W przedmiocie odwołania się do przepisów kodeksu antydumpingowego z 1994 r. i do porozumienia w sprawie subsydiów wystarczy stwierdzić, że skarżące nie wykazują, na czym polega różnica między treścią tych przepisów a przepisów rozporządzeń nr 384/96 i 2026/97 wpływająca na zakres szczególnych zobowiązań w nich zawartych.

76 Z powyższego wynika, że drugi zarzut należy oddalić.

W przedmiocie trzeciego zarzutu, dotyczącego zakwalifikowania indyjskiego systemu ulg w zakresie ceł przywozowych jako subsydiowania oraz ustalenia wysokości ceł wyrównawczych

Argumenty uczestników

77 Skarżące twierdzą, że zaskarżone rozporządzenie antysubsydjne jest sprzeczne z zasadą proporcjonalności, art. 1 ust. 1, art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) i art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 2026/97 oraz załącznikiem III do niego, a także art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1 ppkt ii) i art. 19 ust. 3 porozumienia w sprawie subsydiów, jak również że jest dotknięte oczywistym błędem w ocenie oraz błędami proceduralnymi, ze względu na wprowadzenie ceł wyrównawczych w nieodpowiednich wysokościach.

78 Na wstępie skarżące przypominają, że indyjski system ulg w zakresie ceł przywozowych (zwany dalej „DEPB”) pozwala eksporterowi na uzyskanie ulgi przywzowej w wysokości ceł zapłaconych z tytułu przywozu surowców niezbędnych do wytworzenia wywożonego towaru, ustalanych jednostkowo zgodnie z normą określaną jako „standard technical input-output” (zwaną dalej „normą SION”). Skarżące podkreślają znaczenie zwrotu ceł pobranych przy przywozie elementów niezbędnych do wytwarzania spornego towaru, a w szczególności najdroższego spośród nich — koksu naftowego najwyższej jakości, który nie jest dostępny w Indiach.

- 79 Skarżące kwestionują zakwalifikowanie powyższego systemu jako systemu subsydiów dokonane w zaskarżonym rozporządzeniu antysubsydyjnym. W każdym razie, nawet jeżeli można by rozważać istnienie elementów subsydiów w ramach DEPB, to błędnie uznano, że korzyść będąca powodem wprowadzenia środków wyrównawczych była równa kwocie wszystkich ceł przywozowych podlegających zwykle zapłacie z tytułu wszystkich przywozów. Jako subsydia można by traktować jedynie otrzymaną nadwyżkę.
- 80 Po pierwsze, zdaniem skarżących wniosek taki wynika z łącznego brzmienia art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia nr 2026/97 i lit. i) załącznika I do niego. Również pkt I 2 załącznika II przemawia za takim stanowiskiem. Z powyższych przepisów wynika, że subsydiowanie występuje tylko wtedy, gdy dany system zwrotu powoduje nadmierny zwrot, i tylko do wysokości kwoty nadwyżki. Zadaniem Komisji jest więc wykazanie istnienia nadmiernego zwrotu przed ewentualnym zakwalifikowaniem systemu jako subsydiowania. Takie stanowisko leży u podstaw definicji zawartej w pkt I załącznika III. Bowiem zdaniem skarżących, jeśli DEPB powinien być kwalifikowany jako „system substytucji ceł zwrotnych”, to zastosowanie znajdzie do niego załącznik III do rozporządzenia nr 2026/97, który nie został przez Radę wzięty pod uwagę.
- 81 Argument Rady, zgodnie z którym subsydia mogą występować nawet w braku nadmiernego zwrotu, jeśli dany system nie jest ściśle zgodny z przepisami załączników I–III do rozporządzenia nr 2026/97, opiera się zdaniem skarżących na błędnym założeniu, że załączniki te ustanawiają wykaz warunków, które musi spełnić dany system zwrotu, aby mógł zostać uznany za prawidłowy. Tymczasem przepisy te zawierają raczej wytyczne służące weryfikacji, czy istnieją gwarancje, że nadmierny zwrot nie jest możliwy.
- 82 Po drugie, skarżące uważają, że błędnie uznano DEPB za nieprawidłowy system zwolnienia z ceł ze względu na to, że w Indiach nie ma procedury mającej na celu kontrolę jego prawidłowego stosowania. Zdaniem skarżących mechanizm taki istnieje i obejmuje następujące elementy: z jednej strony, stosowanie i ściśle przestrzeganie normy SION, a z drugiej, przyznawanie ulg tylko w razie wywozu, które mogą być wykorzystane tylko w związku z przywozem surowców zgodnie z normami zwanymi „input-output”. Skarżące zwracają również uwagę, że większość indyjskich eksporterów

wykorzystuje DEPB tak jak system zwolnienia zawierający wyraźne zobowiązanie do wykorzystania wszelkich przyznanych kwot w celu pokrycia ceł należnych od przywozu środków wykorzystanych w procesie produkcji wywożonych towarów, ponieważ ma to ekonomiczne uzasadnienie. System ten, pomyślany jako zachęta dla podmiotów gospodarczych, odpowiada również wymaganiom praktyki i służy potrzebom uproszczenia administracji na skalę całych Indii.

83 Po trzecie, skarżące zarzucają, że instytucje nie zbadały ewentualnego wystąpienia nadwyżki przy uwzględnianiu kwestii surowców i że naruszyły zasadę dobrej administracji i podstawowe zasady rozporządzenia nr 2026/97. Zasadniczo podnoszą one, że na Komisji spoczywa szczególny obowiązek zbadania, czy władze państwa wywozu ustanowiły system lub procedurę pozwalające na stwierdzenie, jakie środki zostały wykorzystane w procesie produkcji wywożonego towaru i o jakiej wartości. Po stwierdzeniu, że w Indiach nie było takiego systemu, zadaniem Komisji było przeprowadzenie dochodzenia w celu stwierdzenia, po pierwsze, czy DEPB działa w praktyce, a po drugie, w jakim zakresie w jego ramach eksporterzy mogli uzyskiwać nadmierne zwolnienie, aby zastosować kwoty wyrównawcze tylko w odniesieniu do tego zakresu. Niezgodne z logiką jest stanowisko, że władze indyjskie zobowiązane są do przeprowadzenia nowego badania, skoro badanie takie zakłada istnienie wystarczających systemów kontroli, które, gdyby istniały, zapobiegałyby przyznaniu nadmiernego zwrotu. W każdym razie skarżące przypominają, że ustalenie wystąpienia subsydiowania i jego wysokości jest zadaniem instytucji wspólnotowych.

84 Po czwarte, powołują się one na istnienie zasady prawa międzynarodowego, wynikającej z porozumienia w sprawie subsydiów i ze wspólnotowego systemu celnego, zgodnie z którą producent nie ma obowiązku zapłaty ceł od towarów przywożonych wyłącznie w celu ich dalszej obróbki, a następnie w celu dalszego ich wywozu. Na poziomie międzynarodowym nie ma jednak wiążącej definicji przesłanek takiego systemu. Stanowisko zajęte przez instytucje wspólnotowe oznacza zobowiązanie Indii — państwa rozwijającego się i nieposiadającego zaawansowanego systemu

celnego — do stosowania systemu odpowiadającego dokładnie systemowi wynikającemu ze wspólnotowego kodeksu celnego.

- 85 Po piąte, i alternatywnie, na wypadek stwierdzenia, że subsydia są równe całkowitej kwocie zwrotu, niezależnie od tego, czy jest on nadmierny, czy nie, skarżące przypominają, iż Komisja musi jeszcze obliczyć kwotę subsydiów stanowiących podstawę zastosowania środków wyrównawczych. Podnoszą one, że zgodnie z art. 5 rozporządzenia nr 2026/97 kwotę tę stanowi tylko korzyść przyznana odbiorcy. Skoro uznaje się powszechnie, że środki wykorzystane w procesie produkcji wywożonego towaru są zwolnione z ceł przywozowych, to do przyznania korzyści dochodzi tylko, jeżeli eksporter uzyskuje zwrot przekraczający kwotę ceł przywozowych zapłaconych od środków wykorzystanych w procesie produkcji wywożonego towaru.
- 86 Rada kwestionuje zasadność tego zarzutu.

Ocena Sądu

- 87 W ramach tego zarzutu skarżące zasadniczo zarzucają instytucjom popełnienie błędu co do prawa przy interpretacji pojęcia subsydiowania, błędu w kwalifikacji prawnej DEPB oraz naruszenie obowiązku proceduralnego polegające na odstępieniu od przeprowadzenia dochodzenia na temat rzeczywistego funkcjonowania DEPB.
- 88 W tytule rozważanego zarzutu wspomniana została również zasada proporcjonalności. Jednakże skarżące w żadnym miejscu nie wyjaśniają, w jaki sposób zakwalifikowanie DEPB jako subsydiowania jest sprzeczne z zasadą proporcjonalności. Zarzut ten nie

spełnia więc wymogów z art. 44 § 1 regulaminu Sądu, gdyż nie jest na tyle jasny i precyzyjny, by umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi pozwolić na orzeczenie w przedmiocie skargi, ewentualnie nawet nie opierając się na innych informacjach. Dlatego też w tej części zarzut należy uznać za niedopuszczalny (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie T-352/94 *Mo och Domsjö* przeciwko Komisji, Rec. s. II-1989, pkt 333, 334).

— W przedmiocie zarzucanego błędu co do prawa przy interpretacji pojęcia subsydiowania

⁸⁹ Zgodnie z art. 2 ust. 1. lit. a) ppkt ii) rozporządzenia nr 2026/97 subsydiowanie występuje, „jeżeli [...] władze publiczne kraju pochodzenia lub wywozu wniosły wkład finansowy, to znaczy, gdy [...] należny dochód władz publicznych normalnie pobierany zostaje utracony lub niepobrany (na przykład bodźce finansowe w rodzaju ulg podatkowych); w tym zakresie zwolnienie [wywożonych] produktów z opłat celnych i podatków, którymi objęty jest podobny produkt przeznaczony do krajowej konsumpcji lub umorzenie takich ceł lub podatków w kwotach nieprzekraczających tych, które zostały naliczone, nie jest traktowan[e] jako subsydium, pod warunkiem że takie zwolnienie jest przyznawane zgodnie z przepisami załączników I–III”.

⁹⁰ Z przepisu tego wynika, że wbrew temu, co twierdzą skarżące, załączniki I–III do rozporządzenia nr 2026/97 zawierają nie tylko wytyczne służące stwierdzeniu, czy istnieje gwarancja, że nadmierny zwrot nie jest możliwy, ale też zasady, których poszanowanie jest niezbędne do tego, by zwolnienie z opłat celnych lub ich umorzenie nie było zakwalifikowane jako subsydiowanie. Wniosek ten wynika z bardzo jednoznacznego brzmienia art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia nr 2026/97. Ponadto struktura tego artykułu wskazuje, że odstępstwo przyznane w stosunku do zwolnień z opłat celnych lub ich umorzenia stanowi wyjątek od zasady,

zgodnie z którą utrata lub niedobranie zwykle pobieranych dochodów publicznych stanowi subsydiowanie. Odstępstwo to należy więc interpretować ściśle.

- 91 W konsekwencji, stanowiąc w motywach 8 i 9 zaskarżonego rozporządzenia antysubsydyjnego, że wobec niespełnienia wymogów przepisów załączników I–III do rozporządzenia nr 2026/97, korzyść będąca powodem wprowadzenia środków wyrównawczych była równa kwocie wszystkich ceł przywozowych podlegających zwykle zapłacie z tytułu wszystkich przywozów, Rada nie popełniła błędu co do prawa przy interpretacji tego rozporządzenia. Bowiem ograniczenie pojęcia subsydiowania tylko do pobranej nadwyżki, jak tego chciałyby skarżące, zakłada przede wszystkim, że system umorzenia lub zwolnienia jest zgodny z art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia nr 2026/97, a tym samym — z załącznikami I–III do niego.
- 92 Z tych samych powodów należy odrzucić argument oparty na rzekomym naruszeniu art. 5 rozporządzenia nr 2026/97, zgodnie z którym „kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych jest wyliczona w kategoriach korzyści dla odbiorcy, których istnienie stwierdzono w okresie prowadzenia dochodzenia”. Argument ten opiera się bowiem na tym samym błędnym założeniu, że eksporterzy mają prawo do uzyskania zwrotu ceł związanych ze środkami wykorzystywanymi do wytwarzania wywożonych towarów, podczas gdy z wyżej podanych uwag wynika, iż prawo to uzależnione jest od spełnienia wymogów z art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia nr 2026/97.
- 93 Wniosku tego nie osłabia zawarte w lit. i) załącznika I odesłanie do pkt I 2 załącznika II i do pkt I załącznika III, w których zasadniczo wyjaśnione zostało, że system zwrotu może stanowić subsydiowanie, jeżeli prowadzi do wypłaty kwot wyższych od kwot pobranych. Wystarczy zwrócić uwagę, że powyższe przepisy powtarzają zasadę zawartą w art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia nr 2026/97, lecz nie mają na celu uściślenia kryteriów, którym winien odpowiadać system zwrotu, aby został uznany za zgodny z tym artykułem, ponieważ kryteria te zostały podane w innych przepisach załączników II i III rozporządzenia nr 2026/97.

94 Wreszcie, jeśli chodzi o art. 1 ust. 1 i art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 2026/97 oraz art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1 ppkt iii) i art. 19 ust. 3 porozumienia w sprawie subsydiów, do których odsyła treść omawianego zarzutu, to skarżące nie wyjaśniają, na czym polegać ma ich znaczenie dla analizy przesłanek, jakie spełnić musi system zwolnień od ceł przywozowych lub ich umorzeń, aby nie był uznany za subsydium.

— W przedmiocie zarzucanego błędu w zakwalifikowaniu DEPB jako subsydiowania

95 Zgodnie z pkt II 4 załącznika II do rozporządzenia nr 2026/97: „W przypadku domniemania, że [...] system zwrotu ceł przywozowych stanowi subsydium w formie nadmiernej ulgi lub nadmiernego zwrotu podatków pośrednich lub opłat przywozowych od środków [...] produkcji wykorzystywanych do produkcji produktu wywożonego, Komisja w normalnym trybie musi stwierdzić, czy władze publiczne kraju wywozu posiadają i stosują system lub procedurę sprawdzania, które środki do produkcji były wykorzystane do produkcji produktu wywożonego i w jakiej ilości. Jeśli zostanie stwierdzone, że stosowany jest taki system lub procedura, wówczas Komisja musi w normalnym trybie zbadać, czy taki system lub procedura są uzasadnione, skuteczne dla celów, dla których zostały powołane, i czy są oparte na ogólnie przyjętych praktykach handlowych w kraju wywozu”. Punkt II 2 załącznika III do rozporządzenia nr 2026/97 sformułowany jest w podobny sposób w odniesieniu do systemu substytucji ceł zwrotnych.

96 Z pkt II 5 załącznika II do rozporządzenia nr 2026/97 wynika: „W przypadku gdy nie istnieje taki system lub procedura, gdy jest on nieuzasadniony lub gdy jest wprowadzany i uznany za uzasadniony, ale stwierdzono, że nie został zastosowany lub [został] zastosowany w sposób nieskuteczny, dalsze badania przeprowadzone w kraju wywozu w oparciu o faktycznie zaangażowane środki do produkcji będą musiały być normalnie przeprowadzone w celu stwierdzenia, czy miały miejsca nadpłaty. Jeśli Komisja uzna to za niezbędne, dalsze badania mogą być prowadzone zgodnie z [pkt II 4]”. Punkt II 3 załącznika III do rozporządzenia nr 2026/97 sformułowany jest w podobny sposób w odniesieniu do systemu substytucji ceł zwrotnych.

97 Komisja stwierdziła, że DEPB nie może być zakwalifikowany jako dozwolony system zwrotu ceł przywózowych od środków produkcji lub system substytucji ceł zwrotnych między innymi na podstawie okoliczności, o których mowa w motywie 9 zaskarżonego rozporządzenia antysubsydyjnego, zgodnie z którym:

„[Rząd Indii] nie [wprowadził] systemu ani procedury w celu [skutecznej weryfikacji], czy i w jakich kwotach nakłady wykorzystano do produkcji wywożonego produktu (załącznik II [pkt II 4] do rozporządzenia [nr 2026/97] i, w przypadku programów zastępczego zwrotu cła, załącznik III [pkt II 2] do rozporządzenia [nr 2026/97]). Ponadto [rząd Indii] nie przeprowadził powywozowego badania rzeczywistych zużytych nakładów w celu określenia, czy ma miejsce nadwyżka płatności, chociaż w zwykłych okolicznościach jest to niezbędne w braku efektywnie stosowanego systemu weryfikacji (załącznik II [pkt II 5] i załącznik III [pkt II 3] do rozporządzenia [nr 2026/97])”.

98 Należy stwierdzić, że Komisja przyjęła prawidłową interpretację kryteriów zawartych w załącznikach II i III do rozporządzenia nr 2026/97, których celem jest weryfikacja, czy system zwrotu obowiązujący w państwie wywozu pozwala upewnić się, że środki produkcji zostały rzeczywiście wykorzystane. Pierwsze kryterium opiera się na istnieniu systemów lub procedur pozwalających na dokonanie takiej weryfikacji. Drugie kryterium, stosowane alternatywnie, w razie gdy nie ma takich systemów lub procedur lub są one nieprawidłowe, polega na dokonaniu przez państwo wywozu badania w oparciu o rzeczywiście wykorzystane środki produkcji lub rzeczywiście dokonane transakcje.

99 Rada słusznie uznała, że DEPB nie spełnia kryteriów przewidzianych w załącznikach II i III do rozporządzenia nr 2026/97.

- 100 Po pierwsze, z opisu DEPB zawartego w pkt 23–30 tymczasowego rozporządzenia antysubsydyjnego — potwierdzonego przez Radę w motywie 6 zaskarżonego rozporządzenia antysubsydyjnego i niekwestionowanego przez skarżące — nie wynika, że władze indyjskie wprowadziły system lub procedurę weryfikacji. Wbrew twierdzeniom skarżących połączenie wielu czynników — w tym stosowanie norm SION, wykorzystywanie ulg na przywóz środków produkcji i powoływana w pismach skarżących okoliczność, że większość indyjskich eksporterów wykorzystuje DEPB tak jak system zwolnienia zawierający wyraźne zobowiązanie do wykorzystania wszelkich przyznanych kwot w celu pokrycia ceł należnych od przywozu środków wykorzystanych w procesie produkcji eksportowanych towarów — nie może równać się procedurze lub systemowi weryfikacji w rozumieniu pkt II 4 załącznika II i pkt II 2 załącznika III do rozporządzenia nr 2026/97.
- 101 Po drugie, poza sporem pozostaje, że władze indyjskie nie przeprowadziły badania powywozowego, do czego były zobowiązane wobec braku systemu lub procedury weryfikacji na podstawie pkt II 5 załącznika II i pkt II 3 załącznika III do rozporządzenia nr 2026/97. Okoliczność tę potwierdziły ponadto skarżące, zdaniem których przeprowadzenie takiego badania jest zadaniem Komisji.
- 102 Zatem Rada słusznie stwierdziła, że DEPB nie spełnia kryteriów określonych w załącznikach II i III do rozporządzenia nr 2026/97, a tym samym że system ten nie może być uznany za dozwolony system zwrotu ceł od środków produkcji lub od substytucyjnych środków produkcji w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) tego rozporządzenia.
- 103 Wniosku tego nie osłabia użycie określenia „w normalnym trybie” w załącznikach II i III do rozporządzenia nr 2026/97. Mimo że oznacza ono, iż w szczególnych okolicznościach instytucje mogą posłużyć się ewentualnie innymi kryteriami, to nie może pozbawiać ich możliwości powołania się na niespełnienie przewidzianych kryteriów, aby stwierdzić, że dany system zwrotu należności celnych nie jest dopuszczalny.

104 Jeśli chodzi o argumenty skarżących dotyczące braku wiążącej definicji systemu zwrotu należności celnych na gruncie międzynarodowym i okoliczności, że Indie są państwem rozwijającym się, to również nie są one w stanie osłabić powyższego wniosku. W tym zakresie wystarczy podkreślić, że załączniki II i III do rozporządzenia nr 2026/97 są zgodne z załącznikami II i III do porozumienia w sprawie subsydiów oraz że te ostatnie w żaden sposób nie wyróżniają korzystnie krajów rozwijających się.

105 Dodatkowo można podnieść, że DEPB nie opiera się na rzeczywistym wykorzystaniu środków przy produkcji wywożonego towaru, lecz jedynie na oszacowaniu ich ilości. Tym samym system ten nie obejmuje warunku rzeczywistego wykorzystania środków produkcji przy wytwarzaniu wywożonego towaru. Jednakże warunek taki wynika w sposób dorozumiany lecz bezsporny z art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia nr 2026/97 i załączników II i III do niego.

— W przedmiocie nieprzeprowadzenia dochodzenia w sprawie rzeczywistego funkcjonowania DEPB

106 Jak to wynika z pkt 95 i 96 powyżej, Komisja winna jedynie stwierdzić, czy władze państwa wywozu ustanowiły i stosują system lub procedurę kontroli. Wbrew twierdzeniom skarżących nie ma ona w żadnej mierze obowiązku do prowadzenia dochodzenia w celu weryfikacji funkcjonowania DEPB w praktyce. Przeciwnie, wobec braku systemu lub procedury kontroli, przeprowadzenie nowego badania w oparciu o rzeczywiście wykorzystane środki i o rzeczywiście dokonane transakcje jest zadaniem państwa wywozu, a nie Wspólnoty. Rozpatrywany argument należy więc odrzucić.

107 W świetle powyższego trzeci zarzut należy oddalić.

W przedmiocie czwartego zarzutu, opartego na nieuwzględnieniu skutków ukaranej praktyki antykonkurencyjnej dla rynku wspólnotowego, przy określaniu szkody

Argumenty uczestników

- 108 Skarżące uważają, że zaskarżone rozporządzenia naruszają, po pierwsze, art. 1 ust. 1, art. 3 ust. 1, 6 i 7, art. 9 ust. 4 rozporządzenia nr 384/96, jak również art. 3 i 9 kodeksu antydumpingowego z 1994 r., a po drugie, art. 1 ust. 1, art. 8 ust. 1, 6, 7 i art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 2026/97, jak również art. 15 i 19 porozumienia w sprawie subsydiów oraz że są one dotknięte oczywistym błędem w ocenie, ponieważ nakładają ostateczne cła na przywóz spornego towaru mimo braku prawidłowego i odpowiedniego ustalenia szkody, w szczególności mimo ustalenia szkody w oparciu o dane, których wiarygodność zmniejszyła się wobec istnienia porozumienia antykonkurencyjnego.
- 109 Skarżące przypominają, że cła antydumpingowe i wyrównawcze mogą być nakładane jedynie po przeprowadzeniu dochodzenia, które wykazało wystąpienie znacznej szkody dla przemysłu wspólnotowego. Stosując zasady WTO, konieczne jest zapewnienie, że zastosowanie środków ochrony handlowej nie blokuje dostępu spornych towarów do rynku wspólnotowego, gdyż szkoda dla przemysłu wspólnotowego mogła wynikać z innych czynników. Konieczne jest więc precyzyjne obliczenie dokładnej wysokości szkody, aby uniknąć przypisania badanemu przywózowi szkody wywołanej przez inne czynniki i aby umożliwić skuteczne zastosowanie zasady niższego cła.
- 110 Skarżące podkreślają również wagę przypisywaną przez sądy wspólnotowe określeniu roli innych czynników w powstaniu badanej szkody dla przemysłu wspólnotowego, a w szczególności roli ewentualnych praktyk antykonkurencyjnych. I tak w wyroku z dnia 11 czerwca 1992 r. w sprawie C-58/89 Extramet Industrie przeciwko Radzie, Rec. s. I-3813, Trybunał uchylił cło na tej podstawie, że Komisja nie określiła prawidłowo

szkody wyrządzonej na skutek przywozu, ani nie zbadała, czy właściwa gałąź przemysłu wspólnotowego nie była sama odpowiedzialna za swą szkodę ze względu na własne działania antykonkurencyjne.

111 Zdaniem skarżących zgodnie z wyrokiem Sądu z dnia 19 września 2001 r. w sprawie T-58/99 Mukand i in. przeciwko Radzie, Rec. s. II-2521, zadaniem Komisji jest zbadanie, czy na badanym rynku doszło do zachowań antykonkurencyjnych i czy ewentualnie można dojść do jakichś wiarygodnych wniosków w przedmiocie szkody. Podobnie skarżące przypominają, że na podstawie art. 8 ust. 6 i 7 rozporządzenia nr 2026/97 i art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia nr 384/96 instytucje mają obowiązek nieprzypisywania badanemu przywózowi negatywnych skutków, jakie przemysł wspólnotowy odczuł wskutek własnego zachowania antykonkurencyjnego. Skarżące wywodzą z tego, że w przypadku wystąpienia praktyki antykonkurencyjnej prowadzącej do ustalenia na rynku wspólnotowym ceny towarów będących przedmiotem postępowania antydumpingowego lub antysubsydyjnego, Komisja ma obowiązek zakończyć prowadzone postępowanie, gdyż wystąpienie takiej praktyki antykonkurencyjnej unieważnia albo uniemożliwia ustalenie szkody i związku przyczynowego.

112 Skarżące podnoszą, że w niniejszej sprawie powinno się uwzględnić zachowania antykonkurencyjne ukarane przez Komisję na mocy decyzji 2002/271/WE z dnia 18 lipca 2001 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (Dz.U. 2002, L 100, s. 1). Po pierwsze, głównym skutkiem tych zachowań było sztuczne zawyżenie cen do marca 1998 r. Uniemożliwiało to zarówno dokładne określenie rzekomo nietypowo niskiej ceny towarów przywożonych z Indii, jak i właściwych poziomów rentowności przemysłu wspólnotowego. Po drugie, praktyki antykonkurencyjne skutkowały sztucznym zwiększeniem udziałów rynkowych producentów wspólnotowych. Nie należało więc wyciągać żadnych wniosków ze spadku poziomu cen. Skarżące wywodzą stąd, że Komisja nie mogła dokonać wiarygodnego oszacowania wskaźników szkody. Ich zdaniem Komisja powinna była rozważyć, czy trudności, jakich doświadczał przemysł wspólnotowy, nie były wynikiem jego własnych działań. Skarżące twierdzą, że w okolicznościach niniejszej sprawy dokonanie oceny jest łatwiejsze, niż było to w ww. w pkt 111 wyroku w sprawie Mukand i in. przeciwko Radzie, ponieważ przywołane praktyki antykonkurencyjne wywołują skutki na tym samym rynku, na którym

dokonywano omawianych przywozów. Na tej podstawie skarżące twierdzą, że porównanie poziomów cen elektrod grafitowych wspólnotowych i indyjskich jest niemożliwe.

- 113 Skarżące kwestionują ocenę, zgodnie z którą porozumienie kartelowe nie wywoływało już skutków w dniu rozpoczęcia okresu dochodzenia, czyli 1 stycznia 1999 r. Nierealistyczne byłoby twierdzenie, że skutki kartelu dotyczącego ustalania cen i podziału rynków natychmiast zniknęły, zwłaszcza na rynku oligopolistycznym. Skarżące zwracają uwagę, że w dniu 1 stycznia 1999 r. dochodzenie Komisji w sprawie kartelu było w toku od niedawna i że na ten dzień jego skutki osiągnęły apogeum, zwłaszcza dlatego że obowiązujące ceny zostały uzgodnione w latach poprzedzających i były bardzo wysokie. Stwierdzona następnie obniżka cen powinna być więc przypisana stopniowemu zanikaniu skutków kartelu, a nie przywozowi z Indii. W tym zakresie skarżące twierdzą, że przekazały Komisji dowody na równoczesne i identyczne wzrosty cen, które wskazywały, iż rynek nie został uwolniony od skutków kartelu.
- 114 Na podstawie powyższego skarżące twierdzą, że popełnione zostały oczywiste błędy w ocenie zarówno przy określaniu szkody, jak i przy ustalaniu związku przyczynowego. Po pierwsze bowiem Komisja nie dysponowała odpowiednimi i wiarygodnymi wskaźnikami w celu oszacowania szkody. Skarżące zasadniczo podnoszą, że skoro środki wyrównawcze i antydumpingowe mają głównie na celu przywrócenie konkurencyjnego charakteru rynku, to Komisja musi mieć dokładne rozeznanie co do poziomu konkurencji, jaki powinien na tym rynku istnieć. W niniejszym przypadku jedyne mierzalne dane dotyczyły pogorszenia się kondycji przemysłu wspólnotowego, co nie jest równoznaczne z istotną szkodą mogącą uzasadniać wprowadzenie ceł. Po drugie, w odniesieniu do badania związku przyczynowego, według skarżących pogorszenie się kondycji producentów wspólnotowych należy przypisać ich własnym działaniom w postaci praktyk antykonkurencyjnych, a nie przywozowi z Indii.

- 115 Rada twierdzi, że instytucje zbadały, czy istnienie w przeszłości kartelu miało wpływ na podlegające uwzględnieniu dane dotyczące szkody oraz że słusznie stwierdziły brak tego rodzaju wpływu.

Ocena Sądu

- 116 Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia nr 384/96 stanowi, że cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt dumpingowy, którego wprowadzenie do wolnego obrotu we Wspólnocie powoduje szkodę.

- 117 Artykuł 3 tego rozporządzenia stanowi:

„1. Zgodnie z niniejszym rozporządzeniem termin »szkoda« oznacza, jeżeli nie określono inaczej, znaczną szkodę dla przemysłu wspólnotowego, zagrożenie znaczną szkodą dla przemysłu wspólnotowego lub znaczne opóźnienie powstawania takiego przemysłu oraz jest interpretowany zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

[...]

6. Należy wykazać, na podstawie [wszelkich odpowiednich] informacji [...], że przywóz towarów po cenach dumpingowych powoduje szkody w rozumieniu niniejszego rozporządzenia [...].

7. Znane czynniki, inne niż przywóz towarów po cenach dumpingowych, w tym samym czasie powodujące szkody dla przemysłu wspólnotowego, również poddaje się ocenie, w celu stwierdzenia, czy spowodowane przez nie szkody nie zostały przypisane przywózowi towarów po cenach dumpingowych, na mocy ust. 6. Czynniki, które można w tym kontekście poddać ocenie, to m.in. wielkość i ceny towarów wywozowych niesprzedanych po cenach dumpingowych, [...] restrykcyjne praktyki handlowe i konkurencja między producentami zagranicznymi i producentami wspólnotowymi [...].”

118 Zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia nr 384/96, „[j]eżeli ostatecznie ustalone fakty wykazują istnienie dumpingu i spowodowanej nim szkody oraz interes Wspólnoty wymaga interwencji [...], Rada [...] nakłada ostateczne cło antydumpingowe”.

119 Artykuły 1, 8 i 15 rozporządzenia nr 2026/97 zostały zredagowane w podobny sposób w odniesieniu do celów wyrównawczych.

120 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem kwestia, czy przemysł wspólnotowy poniósł szkodę i czy można ją przypisać przywózowi po cenach dumpingowych lub subsydiowaniu, jak również kwestia, czy przywóz z innych państw, lub ogólniej rzecz biorąc, czy inne znane czynniki przyczyniły się do poniesienia szkody przez przemysł wspólnotowy, wymagają oceny złożonych zagadnień ekonomicznych, w zakresie której instytucjom przysługuje szeroki zakres swobodnego uznania. Wynika z tego, że dokonywana przez sąd wspólnotowy kontrola analizy przeprowadzonej przez instytucje musi ograniczać się do weryfikacji zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistych błędów w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 28 września 1995 r. w sprawie T-164/94 Ferchimex przeciwko Radzie, Rec. s. II-2681, pkt 131; ww. w pkt 111 wyrok w sprawie Mukand i in. przeciwko Radzie, pkt 38).

- 121 Po pierwsze, w odniesieniu do argumentu dotyczącego zarzucanego braku wiarygodności wskaźników szkody należy przypomnieć, że na mocy art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 384/96 i art. 8 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 2026/97 ustalenie szkody jest zwykle wypadkową zwiększenia się przywozów towarów, zmian ceny na rynku wspólnotowym oraz zmian rentowności przemysłu wspólnotowego. Ważne jest więc, by wskaźniki, na których opierają się instytucje, odpowiadały zwykłym warunkom rynkowym (zob. podobnie ww. w pkt 111 wyrok w sprawie Mukand i in. przeciwko Radzie, pkt 46).
- 122 Analiza odpowiednich fragmentów rozporządzeń tymczasowych, potwierdzonych przez zaskarżone rozporządzenia, nie wykazuje, by instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie, uznając, że z początkiem badanego okresu, czyli na dzień 1 stycznia 1999 r., skutki zachowań antykonkurencyjnych ukaranych na mocy decyzji 2002/271 ustały (motyw 46 tymczasowego rozporządzenia antydumpingowego i motyw 90 tymczasowego rozporządzenia antysubsydyjnego, potwierdzone, odpowiednio, przez motyw 18 zaskarżonego rozporządzenia antydumpingowego i motyw 27 zaskarżonego rozporządzenia antysubsydyjnego).
- 123 Bowiem z motywów 77–81 tymczasowego rozporządzenia antydumpingowego i z motywów 121–125 tymczasowego rozporządzenia antysubsydyjnego, potwierdzonych przez Radę w motywie 21 zaskarżonego rozporządzenia antydumpingowego i motywie 29 zaskarżonego rozporządzenia antysubsydyjnego wynika, że wniosek ten został poparty wystarczająco przekonującą analizą, przeprowadzoną w dziedzinie, w której instytucjom przysługuje szeroki zakres swobodnego uznania.
- 124 Ustalenie, że porozumienie kartelowe nie wywoływało już skutków w dniu 1 stycznia 1999 r. — który to dzień stanowił początek badanego okresu — było oparte na stwierdzeniu, że praktycznie wszystkie transakcje rzeczywiście zafakturowane i rozliczone w 1999 r. oraz odpowiadające im ceny wynikały z umów zawartych po dniu zaprzestania działalności kartelu (marzec 1998 r.). Stwierdzenie to opierało się z kolei

na następującej okoliczności, powołanej w motywie 78 tymczasowego rozporządzenia antidumpingowego i w motywie 122 tymczasowego rozporządzenia antysubsydyjnego:

„Dochodzenie wykazało, że w latach 1998–1999 umowy roczne obejmowały 40% transakcji, umowy sześciomiesięczne — około 35%, a umowy trzymiesięczne albo pojedyncze zlecenia — około 25% transakcji. Umowy długoterminowe (np. umowy trzyletnie) stały się popularne stosunkowo niedawno, ale w latach 1997–1998, jeśli w ogóle istniały, stanowiły margines, jak można się spodziewać na rynku charakteryzującym się wysokimi cenami”.

¹²⁵ Ponadto Rada oparła się na przywołanym w motywie 80 tymczasowego rozporządzenia antidumpingowego i w motywie 124 tymczasowego rozporządzenia antysubsydyjnego ustaleniu, że długookresowa analiza cen spornego towaru na rynku wspólnotowym wykazała stopniowy wzrost w ciągu lat 90., z punktem szczytowym w 1998 r., a następnie spadek o 14% pomiędzy 1998 r. a 1999 r.

¹²⁶ Ponadto Komisja wyjaśniła, dlaczego zmiana cen na innym rynku — rynku elektrod o szerokiej średnicy (większej niż 700 mm) — nie była istotna (motyw 79 tymczasowego rozporządzenia antidumpingowego i motyw 123 tymczasowego rozporządzenia antysubsydyjnego).

¹²⁷ Należy jeszcze zbadać, czy argumentacja skarżących nie jest w stanie podważyć przytoczonych stwierdzeń.

- 128 Po pierwsze, dla wykazania, iż porozumienie kartelowe wywoływało jeszcze skutki na badanym rynku w dniu 1 stycznia 1999 r. skarżące twierdzą, że dochodzenie Komisji w sprawie kartelu rozpoczęło się niedługo przed tym dniem i że skutki antykonkurencyjne osiągały wówczas apogeum. Wystarczy jednak stwierdzić, że instytucje słusznie powołały się na decyzję 2002/271, z której wynika, że dochodzenie rozpoczęło się w dniu 5 czerwca 1997 r. (motyw 32), a naruszenie utrzymywało się do przełomu lutego i marca 1998 r. (motyw 155).
- 129 Po drugie, skarżące powołują się na oligopolistyczną strukturę badanego rynku oraz na okoliczność, że na rynku tym nie było konkurencji lub że była ona bardzo ograniczona, aby wykazać, iż konkurencja nie mogła zostać przywrócona od razu, lecz jedynie stopniowo. Jak wynika z pkt 122–126 powyżej, treść rozporządzeń tymczasowych i ostatecznych nie pozwala sama w sobie na wykazanie oczywistego błędu w ocenie. Zatem na skarżących spoczywa obowiązek przedstawienia dowodów umożliwiających Sądowi dojście do odmiennych wniosków (zob. podobnie ww. w pkt 45 wyrok z dnia 17 grudnia 1997 r. w sprawie EFMA przeciwko Radzie, pkt 106; wyrok Sądu z dnia 28 października 1999 r. w sprawie T-210/95 EFMA przeciwko Radzie, Rec. s. II-3291, pkt 58; ww. w pkt 111 wyrok w sprawie Mukand i in. przeciwko Radzie, pkt 41).
- 130 W tym zakresie skarżące przedstawiają różne dowody mające ich zdaniem wykazać, że SGL i UCAR równocześnie podniosły ceny po dniu 1 stycznia 1999 r., a tym samym, że zwykłe warunki rynkowe nie zostały przywrócone. Dowody te zawarte były wśród dowodów przedstawionych przez skarżące w piśmie z dnia 22 czerwca 2004 r.
- 131 Bez konieczności rozważania wartości dowodowej niektórych dokumentów pochodzących ze stron internetowych (wyciągi ze strony Yahoo Finance i ze stron UCAR i SGL) wystarczy stwierdzić, że nie dotyczą one zasadniczego czynnika wykorzystanego przez Komisję i potwierdzonego przez Radę w celu ustalenia, że zwykłe warunki konkurencji zostały przywrócone na dzień 1 stycznia 1999 r., to znaczy istotnej obniżki cen o 14% zaobserwowanej pomiędzy 1998 r. a 1999 r. Na podstawie tych dokumentów

skarżące bowiem zmierzają do wykazania, że po dniu 1 stycznia 1999 r., a zwłaszcza pomiędzy 2002 r. a 2004 r., nastąpił równoczesny wzrost cen. Zatem owe dokumenty nie podważają rozumowania, zgodnie z którym na dzień 1 stycznia 1999 r. skutki ukaranych zachowań antykonkurencyjnych zanikły i że tym samym wskaźniki szkody były wystarczająco wiarygodne. Skoro nie można zakwestionować bezpośrednio tej oceny, to nie można uważać, że rzekome równoległe wzrosty cen wynikają z praktyk ukaranych decyzją 2002/271 lub że stanowią one dowód niewystępowania zwykłych warunków rynkowych.

132 W tym zakresie okoliczności faktyczne niniejszej sprawy różnią się od okoliczności faktycznych ww. w pkt 111 sprawy Mukand i in. przeciwko Radzie, na którą powołują się skarżące, a w której Rada nie kwestionowała wystąpienia okoliczności uznanych przez Sąd za osłabiające analizę cen badanego towaru.

133 Po drugie, w konsekwencji należy również odrzucić pozostałe argumenty skarżących.

134 Przede wszystkim instytucje nie popełniły oczywistego błędu w ocenie, uznając, że po ustąpieniu skutków praktyk ukaranych w decyzji 2002/271 na rynku wspólnotowym panowały normalne warunki konkurencyjne.

135 Dalej, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przy ustalaniu szkody Rada i Komisja rzeczywiście są zobowiązane do zbadania, czy szkoda, na której zamierzają oprzeć swe ustalenia, została w istocie spowodowana przywozem po cenach dumpingowych, oraz są zobowiązane pominąć szkodę spowodowaną innymi czynnikami, a w szczególności zachowaniem samych producentów wspólnotowych (ww. w pkt 110 wyrok w sprawie Extramet Industrie przeciwko Komisji, pkt 16; wyrok Sądu z dnia 14 marca 2007 r. w sprawie T-107/04 Aluminium Silicon Mill Products przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-669, pkt 72). Jednakże ze względów przywołanych powyżej należy stwierdzić, że

szkoda, jaką producenci wspólnotowi mogli ewentualnie spowodować sami sobie, nie występowała już na początku badanego okresu.

136 Wreszcie, jeśli chodzi o powoływane przez skarżące rzekome naruszenie art. 3 i 9 kodeksu antydumpingowego z 1994 r. i art. 15 i 19 porozumienia w sprawie subsydiów, to wydaje się, że nie twierdzą one, iż przepisy te mają inną treść niż przepisy rozporządzeń nr 384/96 i nr 2026/97 nakładające szczególne obowiązki.

137 W świetle powyższego czwarty zarzut należy oddalić.

W przedmiocie piątego zarzutu, dotyczącego nieuwzględnienia skutków innych czynników przy ustalaniu szkody i przy wyborze metody obliczania szkody

Argumenty uczestników

138 Skarżące zasadniczo zarzucają, że instytucje przypisały całość szkody przywózowi z Indii, podczas gdy odpowiednie dochodzenie w sprawie innych czynników, a w szczególności przywozu z innych państw po nietypowo niskich cenach z całą pewnością doprowadziłoby do stwierdzenia dumpingu ze strony państw trzecich, a zwłaszcza z Japonii. W konsekwencji zarówno rozporządzenia tymczasowe, jak

i zaskarżone rozporządzenia są sprzeczne z art. 3 ust. 7 rozporządzenia nr 384/96 bądź z art. 8 ust. 7 rozporządzenia nr 2026/97.

¹³⁹ Ponadto skarżące uważają, że w niniejszej sprawie, w której inne czynniki mogły odgrywać rolę w obniżce cen towarów, Komisja nie mogła obliczyć marginesu zysku w oparciu o cenę docelową odpowiadającą jakoby cenie, która istniałaby w braku dumpingu lub subsydiów (underselling price), lecz powinna była raczej uwzględnić utrwaloną praktykę podcinania ceny (undercutting price). Zdaniem skarżących metoda preferowana przez Komisję w niniejszej sprawie, polegająca na porównaniu pomiędzy ceną wywozową indyjską a ceną docelową producentów wspólnotowych i obejmująca uznany za uzasadniony margines zysku, prowadzi do obciążenia producentów indyjskich odpowiedzialnością za wszelką szkodę poniesioną przez przemysł wspólnotowy, mimo że sama Komisja stwierdziła, że nie są oni jej jedyną przyczyną. Uniknięciu właśnie takiej konsekwencji służy art. 3 ust. 7 rozporządzenia nr 384/96 i art. 8 ust. 7 rozporządzenia nr 2026/97.

¹⁴⁰ Skarżące podnoszą, że Komisja wydaje się mieszać odrębne pojęcia związku przyczynowego i wykluczenia innych czynników przy ustalaniu szkody. Nie uważają one, że w każdym przypadku dumpingu lub subsydiowania wystąpienie innych czynników u źródeł szkody powinno pozbawiać przemysł wspólnotowy wszelkiej ochrony, lecz twierdzą jedynie, że na podstawie art. 3 ust. 7 rozporządzenia nr 384/96 szkoda spowodowana tymi innymi czynnikami nie powinna być przypisywana przywozowi po cenie dumpingowej.

¹⁴¹ Rada uważa, że niniejszy zarzut należy oddalić.

Ocena Sądu

- 142 Zgodnie z art. 3 ust. 7 rozporządzenia nr 384/96 i art. 8 ust. 7 rozporządzenia nr 2026/97 znane czynniki, inne niż przywóz towarów po cenach dumpingowych lub subsydiowanych, które jednocześnie przynoszą szkodę wspólnotowemu przemysłowi, są również przedmiotem badania w celu upewnienia się, że szkody wyrządzonej przez te czynniki nie można przypisać przywózowi towarów po cenach dumpingowych lub subsydiowanych.
- 143 Jak podkreślił Trybunał, odpowiedzialność za szkodę może zostać przypisana badanemu przywózowi również wtedy, gdy jego skutki odpowiadają jedynie części szkody o większych rozmiarach spowodowanej innymi czynnikami, a w szczególności przywozem z państw trzecich (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 5 października 1988 r. w sprawach połączonych 277/85 i 300/85 Canon i in. przeciwko Radzie, Rec. s. 5731, pkt 62).
- 144 Jednakże zadaniem instytucji jest weryfikacja, czy skutki tych innych czynników nie mogły zerwać związku przyczynowego pomiędzy badanym przywozem a szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy (zobacz podobnie wyroki Sądu: z dnia 14 lipca 1995 r. w sprawie T-166/94 Koyo Seiko przeciwko Radzie, Rec. s. II-2129, pkt 79, 81, 82; z dnia 29 stycznia 1998 r. w sprawie T-97/95 Sinochem przeciwko Radzie, Rec. s. II-85, pkt 98).
- 145 Podobnie, zadaniem instytucji jest zbadanie, czy szkoda, którą można przypisać tym innym czynnikom, nie powinna być uwzględniona przy ustalaniu szkody w rozumieniu art. 3 ust. 7 rozporządzenia nr 384/96 i art. 8 ust. 7 rozporządzenia nr 2026/97 i czy w konsekwencji nałożone cło antydumpingowe lub wyrównawcze nie wykracza poza to, co jest niezbędne do wyrównania szkody spowodowanej przez przywóz po cenach dumpingowych lub subsydiowanych [zob. podobnie, w odniesieniu do art. 4 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2423/88 z dnia 11 lipca 1988 r. w sprawie ochrony przed przywozem dumpingowym lub subsydiowanym z krajów niebędących członkami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. L 209, s. 1), którego brzmienie jest

podobne do art. 3 ust. 7 rozporządzenia nr 384/96 i art. 8 ust. 7 rozporządzenia nr 2026/97, ww. w pkt 129 wyrok z dnia 28 października 1999 r. w sprawie EFMA przeciwko Radzie, pkt 59, 60].

¹⁴⁶ Zatem instytucje są zobowiązane do dokonania oceny skutków innych znanych czynników, a w szczególności przywozu spornego towaru z państw trzecich, nie tylko przy analizie związku przyczynowego pomiędzy badanym przywozem a szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy, ale również przy ustalaniu takiej szkody.

¹⁴⁷ W świetle powyższych rozważań należy dokonać analizy zarzutów skarżących, dotyczących, po pierwsze, nieuwzględnienia skutków innych czynników, a po drugie, metody obliczania poziomu eliminacji szkody.

— W przedmiocie zarzutów dotyczących nieuwzględnienia innych czynników

¹⁴⁸ Skarżące podnoszą jedynie nieuwzględnienie skutków przywozu z Japonii.

¹⁴⁹ Komisja w tymczasowych rozporządzeniach, których odpowiednie motywy (83–88 tymczasowego rozporządzenia antydumpingowego i motywy 127–132 tymczasowego rozporządzenia antysubsydyjnego) zostały potwierdzone przez Radę (motyw 21 zaskarżonego rozporządzenia antydumpingowego i motyw 29 zaskarżonego rozporządzenia antysubsydyjnego), wykazywała, że nie było żadnych wskazówek co do tego,

iż przywóz z niektórych państw trzecich innych niż Indie przyczynił się do powstania szkody po stronie przemysłu wspólnotowego.

- 150 Doszła ona do następującego wniosku, zawartego w motywie 87 tymczasowego rozporządzenia antydumpingowego i w motywie 131 tymczasowego rozporządzenia antysubsydyjnego:

„Biorąc pod uwagę średnie ceny, małą ilość tego importu [z innych państw niż Indie], jego ograniczony udział w rynku oraz czynniki związane z gamą produktów, o których mowa powyżej, nie można stwierdzić, że import ten, bez względu na to, czy pochodził on z mieszczących się w krajach trzecich zakładów należących do jednego z dwóch producentów wspólnotowych, którzy wnieśli skargę, miał wpływ na szkodliwą sytuację, w jakiej znalazł się przemysł wspólnotowy, szczególnie jeśli chodzi o udziały w rynku, wielkość sprzedaży, zatrudnienie, inwestycje, rentowność, zwrot z inwestycji i przepływ środków pieniężnych”.

- 151 Wniosek ten opiera się na kilku przesłankach, które nie są bezpośrednio kwestionowane przez skarżące.

- 152 I tak poza sporem jest, że jedynie przywóz z trzech innych państw niż Indie, czyli z Japonii, Polski i Stanów Zjednoczonych, odpowiadał części rynku wspólnotowego przekraczającej 1% w okresie dochodzenia oraz że cena z dostawą do granicy Wspólnoty (zwana dalej ceną CIF) była wyższa niż cena towarów przywożonych z Indii. Jeśli chodzi o przywóz z Polski, to cena towarów CIF była wyższa niż cena producentów wspólnotowych. Jeśli chodzi o Stany Zjednoczone, to rozporządzenia tymczasowe stwierdzały, że przywóz z tego kraju zmniejszył się z 5,3 do 4,7%.

- 153 Prawdą jest, że w tymczasowych rozporządzeniach nie ma wielu wyjaśnień dotyczących przywozu z Japonii. Wskazano tam jedynie, że „udział Japonii w rynku wrósł z 2,1% do 2,6%” oraz że cena CIF towarów z tego kraju była niższa od ceny producentów wspólnotowych, lecz wyższa od ceny towarów z Indii (motyw 128 tymczasowego rozporządzenia antysubsydyjnego i motyw 84 tymczasowego rozporządzenia antidumpingowego).
- 154 Mimo że taki przywóz z całą pewnością nie jest w stanie przerwać związku przyczynowego pomiędzy badanym przywozem a szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy, instytucje muszą zbadać, czy nie powoduje on niezależnej szkody i jeśli tak, nie przypisywać jej badanemu przywozowi.
- 155 Chociaż uzasadnienie zaskarżonych rozporządzeń w odniesieniu do przywozu z Japonii nie jest obszerne, to jednak z zaskarżonych rozporządzeń i z rozporządzeń tymczasowych, na które te pierwsze się powołują, wynika wystarczająco wyraźnie, że skutki tego przywozu zostały uznane za nieistniejące lub za zbyt nieistotne, aby stanowić źródło jakiegokolwiek szkody.
- 156 Przede wszystkim jest to dowód prawidłowej interpretacji obowiązku spoczywającego na instytucjach, w postaci nieprzypisywania badanemu przywozowi szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy, która wywołana została przez inne czynniki, w szczególności przez przywóz spornego towaru z państw trzecich. Bowiem w motywie 117 tymczasowego rozporządzenia antysubsydyjnego, podobnie jak w motywie 73 tymczasowego rozporządzenia antidumpingowego, stwierdzono, co następuje:

„Zgodnie z art. 8 ust. 6 i 7 rozporządzenia [nr 2026/97] Komisja zbadała, czy import subsydiowany wyrządził szkodę przemysłowi wspólnotowemu w stopniu, który kwalifikuje się do miana »znaczący«. Oprócz importu subsydiowanego poddano

również analizie inne znane czynniki mogące wyrządzić szkodę przemysłowi wspólnotowemu w celu upewnienia się, czy ewentualna szkoda przez nie wyrządzona nie została przypisana importowi subsydiowanemu”.

157 Po drugie, instytucje słusznie stwierdziły, że w niniejszej sprawie skutki przywozu z państw trzecich były bardzo ograniczone albo żadne, a w konsekwencji, że nie były one źródłem żadnej szkody, której nie powinno się przypisywać badanemu przywozowi z Indii.

158 W związku z tym w motywie 136 tymczasowego rozporządzenia antysubsydyjnego, podobnie jak w motywie 92 tymczasowego rozporządzenia antydumpingowego stwierdzono, że „wpływ spadku popytu związanego ze spowolnieniem na rynku stali, powrotu do normalnych warunków konkurencji po likwidacji kartelu, wyników innych producentów wspólnotowych, importu z innych krajów trzecich, wyników eksportowych przemysłu wspólnotowego, był nieznaczny albo żaden i w rezultacie nie doszło do zmiany wstępnego stwierdzenia, że istnieje poważny i istotny związek przyczynowy pomiędzy towarami subsydiowanymi z kraju, o którym mowa, i znaczną szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy”.

159 Taki wniosek, biorąc pod uwagę przywóz, którego rozmiary nie zwiększyły się więcej niż o 0,5% w całym okresie badania, przyjęty w dziedzinie, w której ze względów wskazanych w pkt 120 powyżej instytucjom przysługuje szeroki zakres swobodnego uznania, nie wydaje się oczywiście błędny.

160 Wynika stąd, że pierwszą część zarzutu skarżących należy oddalić.

— W przedmiocie wyboru metody obliczania poziom eliminacji szkody

161 Wybór metody obliczania należy do przyznanego instytucjom zakresu swobodnego uznania przy określaniu szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy i jest uzasadniony złożonymi analizami ekonomicznymi, które są jego nieodłączną częścią. Wybór metody obliczania związanej z marginesem zysku, na jaki mógł w sposób uzasadniony liczyć przemysł wspólnotowy w braku nieuczciwych praktyk rynkowych, a nie metody obliczania uwzględniającej jedynie praktykę podcinania ceny, nie jest dotknięty jakimkolwiek oczywistym błędem w ocenie.

162 Istotne jest, by margines zysku przyjęty przez Radę w celu obliczenia ceny docelowej mogącej wyeliminować stwierdzoną szkodę nie przekraczał marginesu zysku, na jaki przemysł wspólnotowy mógłby w sposób uzasadniony liczyć w zwykłych warunkach konkurencji, w braku przywozu po cenach dumpingowych lub subsydiowanych (ww. w pkt 129 wyrok z dnia 28 października 1999 r. w sprawie EFMA przeciwko Radzie, pkt 60). Tymczasem skarżące nie były w stanie wykazać, że w niniejszej sprawie było inaczej.

163 Należy zatem oddalić drugą część piątego zarzutu, a tym samym — cały ten zarzut.

164 W związku z powyższym skarga podlega oddaleniu w całości.

W przedmiocie kosztów

- ¹⁶⁵ Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Zgodnie z art. 87 § 4 regulaminu instytucje, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenientów, pokrywają własne koszty.
- ¹⁶⁶ Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy — zgodnie z żądaniem Rady — obciążyć ją własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Radę. Komisja pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.**

- 2) **HEG Ltd i Graphite India Ltd pokrywają własne koszty, jak również koszty poniesione przez Radę.**

- 3) **Komisja pokrywa własne koszty.**

Vilaras

Prek

Ciucă

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 17 grudnia 2008 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu	II - 3693
Przebieg postępowania i żądania stron	II - 3696
Co do prawa	II - 3698
W przedmiocie pierwszego zarzutu, opartego na wszczęciu postępowania wyłącznie w sprawie przywozu spornego towaru z Indii	II - 3699
Argumenty uczestników	II - 3699
Ocena Sądu	II - 3701
— W przedmiocie zarzucanego dyskryminującego stanowiska instytucji przy określaniu spornego towaru	II - 3701
— W przedmiocie niewszczęcia dochodzenia w sprawie innych potencjalnych źródeł dumpingu	II - 3702
— W przedmiocie naruszenia zasady poszanowania prawa do obrony	II - 3705
W przedmiocie drugiego zarzutu, opartego na naruszeniu podstawowych wymogów proceduralnych z powodu prowadzenia dochodzenia z uwzględnieniem Wspólnoty złożonej jedynie z piętnastu państw członkowskich	II - 3706
Argumenty uczestników	II - 3706
Ocena Sądu	II - 3709
W przedmiocie trzeciego zarzutu, dotyczącego zakwalifikowania indyjskiego systemu ulg w zakresie ceł przywozowych jako subsydiowania oraz ustalenia wysokości ceł wyrównawczych	II - 3714
Argumenty uczestników	II - 3714
Ocena Sądu	II - 3717
— W przedmiocie zarzucanego błędu co do prawa przy interpretacji pojęcia subsydiowania	II - 3718
— W przedmiocie zarzucanego błędu w zakwalifikowaniu DEPB jako subsydiowania	II - 3720
	II - 3743

— W przedmiocie nieprzeprowadzenia dochodzenia w sprawie rzeczywistego funkcjonowania DÉPB	II - 3723
W przedmiocie czwartego zarzutu, opartego na nieuwzględnieniu skutków ukaranej praktyki antykonkurencyjnej dla rynku wspólnotowego, przy określaniu szkody . . .	II - 3724
Argumenty uczestników	II - 3724
Ocena Sądu	II - 3727
W przedmiocie piątego zarzutu, dotyczącego nieuwzględnienia skutków innych czynników przy ustalaniu szkody i przy wyborze metody obliczania szkody	II - 3733
Argumenty uczestników	II - 3733
Ocena Sądu	II - 3735
— W przedmiocie zarzutów dotyczących nieuwzględnienia innych czynników	II - 3736
— W przedmiocie wyboru metody obliczania poziom eliminacji szkody . . .	II - 3740
W przedmiocie kosztów	II - 3741